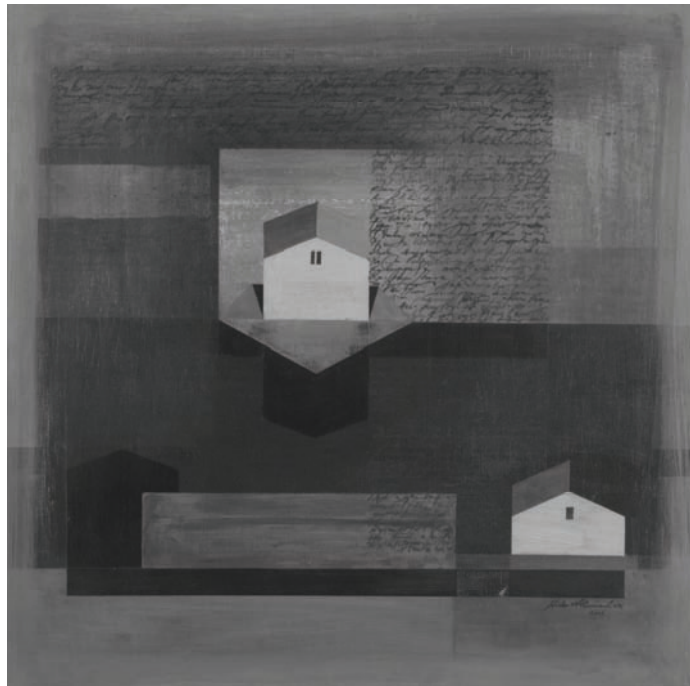

tásával harcoljanak a románok jogaiért; a románok pedig Bukarest és Kolozsvár invenciózus sarokba szorításával harcoljanak a magyarok jogaiért, Chisinau bevonásával. Ne ismerjenek tréfát. Legalább egy éven át ennek a kísérletnek kéne alávetni a térséget, mondja apám.” (214). Visky szellemi radikalizmusa láthatóan jól ismeri a tréfát. Nem könnyed szellemességként, hanem a kegyelem élességének nem ritkán félelmetes humorú, személyes tapasztalataként.

A Korunk Kiadó Ariadné sorozatában megjelent esszékötet szervesen illeszkedik annak kontextusába; a sorozat célja a mára már az erdélyi szellemi élet középmezőjéhez tartozó tagjainak a rendszerváltást követő átmeneti kultúra labirintusából utat mutató írásainak publikálása (s ez egyre inkább a fiatal generáció bevonásával történik). Visky könyvében olyan írások kerülnek egymás mellé, amelyek egyszerre dokumentálnak egy többszintű alkotói-értelmiségi működést, és jelenítenek meg olyan kortárs tapasztalatokat, amelyek nélkül nem csak az erdélyi (kolozsvári) színházi kultúra, de vélhetően az erdélyi magyar kultúra sem érthető. S bár jócskán van honnan kivezetődni, Ariadné fonala, jelzi a könyv, nem adott: a beszélgetésben sodródik meg, több kéz által.

Varga Anikó

NÁDAS ALEXANDRA: ÚSZÓHÁZAK CSONGRÁDNÁL